

*Jestli vám vydám všechny svoje čerty
odejdou s nimi moji andělé*

*Zůstanu sám a bude mi to líto
a ptát se budu kde je naděje
(Jan Skácel : Dávné prosy)*

Název nenalezen pro nezbytnou nenutnost

Zima taje do mnoha dočasných kaluží a potůčků. Jen ve stínu se ještě chvíli udrží sněhové vzpomínky. A podobně (jako země zapomíná na studená pohlazení) zapomínáme na setkání s anděly, též však na to, že jsme jimi my sami.

Součástí židovské mystiky je víra v nadřazenost člověka nad andělem; člověk má oproti andělu svobodnou vůli, tudíž je osamocen ve svém rozhodování. Kromě vroucí modlitby mu nepomůže nikdo jiný než zase on sám. Anděl se nemůže plést a koná dle pokynů, které jsou mu šeptány shůry.

Ač se bránil rouhání, zdálo se mu, že zapudí-li své anděly, zůstane až moc sám. Přesto zatím nevymyslel nic lepšího. Měl okousané prsty do krve a povídal si se svou nenarozenou (a nezplozenou) dcerou Violou. Viola ho nikdy nepřesvědčovala o jakékoli absolutní pravdě (ani o nutnosti svého narození) a díky tomu k ní cítil neuvěřitelný respekt.

„Ahoj tatínku. Ty ještě nespíš?“
„Nechce se mi..“
„Povíš mi svou novou báseň?“
„Myslíš tu, kterou jsem ještě nezapsal?“
„Ano, tatínku, přesně tu, která Ti již třetí den krabátí čelo.“

*není dobra není zla
je jen naše zvonkobra
když v uších zvoní stud
a svět stojí stojí*

„Je to opravdu moc krabaté, tatínku, jako ty. Ale slovo *zvonkobra* je moc hezké. Každý vítr ji asi rozeznívá jinak..“ odmlčela se Viola a pokojně usnula v kraji plném hub. Když byl totiž sám malý kluk, mluvívalo se u nich doma o oněch místech (v nichž se pohyboval před narozením) šeptem, neboť se tam *chodilo po houkách*. A někdy při usínání je opravdu viděl. Obrovské mlhavé kozáky a bedly, mezi nimiž se plazil po čtyřech.

Dobro jej trápilo. Když jej něco trápilo, nebylo to nikdy málo. Podobně jako dobro jej trápila už jenom smrt. Vlastní smrt. Smrt se mu zdála zlá. Jestliže totiž existuje život, uvažoval, je dobrý. Proč by však měl život končit. Zamyslel-li se takto, mlhavé tušení rozostřených mykologických gigantů mu nakonec poskytlo přístav pro chvilkové ukotvení při přílivu staronových myšlenek.

*není dobrozla
jen zvonkobra
stydíme se žít?*

Stydl se spíše za ten otazník. Ale nejvíce jej trápilo, že tuhle verzi Fialce říci nemůže. Sice se u ní již moc nekrabátil, o to víc však se bál toho, že zlhostejněl. Kdysi sypal verše z rukávu jako kejklíř. Tvářily se zajímavě a on měl pocit, že něco umí. Teď si však připadá spíše jako sochař, který pro zrnko pravdivé krásy štípe žulový kvádr do tvaru přibližné koule, aby z ní pak vytesal a nakonec dlaněmi vyhladil hezkou ženu.

*je jen naše zvonkobra
až pohladím Ti tvář
zazvoníme celí zčervenali*

„Tatínku, to už zní lépe. Zní to, jako bys už konečně psal verše pro maminku.“

Pohladil ji celým svým srdcem: „Ale ještě to není ono.“

„Ale už je to skoro jako správné zaklínadlo.“

„Počkej, to jako budu čarovat?“

Neodpověděla. Až mnohem později, když už byla na světě a voněla jako jaro, pochopil při jejím bezhlasém zpěvu, že odpovídala často. Tichem.

Ptával se mnoha lidí *zda existuje dobro*. Většina lidí mu tvrdila *ano*. Méně jich krčilo rameny se slovy *to je těžké říci*. Sám nevěděl. V posledních měsících se však otázka krapet změnila. Je dobré, aby se Viola narodila? Čím více přemýšlel, tím více byl proti. Je dobré zplodit to, co jednou stejně zanikne? Nevěděl a netušil. Když však o tom nepřemýšlel, zdálo se mu, že není na světě nic přirozenějšího.

Jel vlakem ze Světlé na Havlbrod a zakalená Sázava se klikatila podél trati. Sníh odploval do moře a snad se i těšil na teplé Slunce. Přisedla si k němu do kupé hezká žena s kopretinou ve vlasech. Měla jasné oči a cit pro věci nevyslovitelné.

*plujeme
zvonkobra
kopretina*

„Tatínku, to je ona.“

„Ta básně?“

„Nejenom. Té už chybí jediné slovo. Ale podívej se pořádně na maminku.“

Prohlížel si svoji budoucí ženu se značným zalíbením. Všimla si toho a zčervenala. Ve Žďáře nad Sázavou vystoupili *spolu*.

At' se na něj nikdo nezlobí, ale myslí si teď, že dobro ani zlo neexistují. Existuje prý pouze lidskost, z níž pochází naše pochybnosti. Též však radosti. A svoboda, se kterou jsme občas andělé a jindy zase ne. Cink.

*zvonkobra
kopretina
plujeme
my*